మృత్యు మందిరం

వసుంధర

"రిక్షా ఇక్కడ ఆపు—" అన్నదా అమ్మాయి.

రిక్షా ఆగింది. ఆ అమ్మాయి హడావుడిగా రిక్షా లోంచి దిగి వాడి చేతిలో ఓ రూపాయనోటు పెట్టి— "చిల్లరక్కర్లేదులే—వెళ్ళు!" అని ఎదురింటి ముందుకు నడిచి తలుపు తట్టింది.

తలుపు తీసిన పాతికేళ్ళ యువకుడు లుంగీపంచ ధరించి ఉన్నాడు. వంటిమీద బనియన్ కూడా లేదు. అతనా అందమైన యువతిని చూసి కంగారుపడి ముడుచుకుపోతూ—"ఎవరికోసమండీ?" అన్నాడు.

"మీకోసమే—నన్ను కాస్త లోపలికి రానిస్తారా?" అందా అమ్మాయి చొరవగా. అతను సమాధానమిచ్చే లోగానే ఆమె గదిలోకి ప్రవేశించింది. చేసేదిలేక అతను వెనక్కు తప్పుకున్నాడు. ఆమె గది తలుపులు వేసేసింది.

"ప్లీజ్.... నేను బ్రహ్మచారిని...." అన్నాడతను

కంగారుగా.

"మీరేమీ కంగారు పడకండి. నేనుకూడా కన్నె పిల్లను...." అందా అమ్మాయి.

ఆ యువకుడికేమీ అర్థంకాక ఆమె వంక వెర్రి చూపులు చూశాడు.

"మీరలా చూస్తూంటే నాకు భయమేస్తోంది. ధైర్యంగా హీరోలా చూడలేరూ?" అందామె నిట్టూరుస్తూ.

ఆ యువకుడు చిలక్కొయ్య వద్దకు వెళ్ళి చొక్కా వేసుకుని వచ్చాడు. ఆ అమ్మాయిని సమీపించి — "మీ సంగతేమిటో చెప్పండి!" అన్నాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే యెవరో తలుపు దబదబా బాదారు.

"ప్లీజ్ — ఈ ఇంట్లో యెవ్వరూ లేరని చెప్పండి. నేనలా మంచంకింద దాగుంటాను...." అందా యువతి దీనంగా అతనివంక చూస్తూ.

"ఎందుకు?" అన్నాడతను.

"మీరు నాకీ ఉపకారం చేయకపోతే ఈ రోజే నా ప్రాణాలు పోతాయి—"

ఆ యువకుడింకా ఆమెను ప్రశ్నించబోయాడు కానీ మళ్ళీ ఎవరో తలుపు దబదబా బాదారు. ఆ యువతి ఒక్క వుదుటున మంచం కిందకు చేరింది.

తప్పేది లేదనుకుంటూ ఆ యువకుడు వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

నిలువెత్తు ఉన్న ఓ యువకుడు అతన్ని చూసి — "తలుపు తియ్యడానికింత ఆలస్యమా?" అన్నాడు చిరాగ్గా.

గదిలోని యువకుడికి విషయం అర్థం కాలేదు —

"మీ రెవరో చెబుతారా?" అన్నాడు.

"నా పేరు రమేష్! ఇప్పుడే మీ గదిలోకి ఓ అమ్మాయి వచ్చింది. ఆమె కోసం వచ్చాను...." అన్నాడు రమేష్. అతని కళ్ళు గదంతా వెతుకుతున్నాయి.

"ఈ గదిలోకి ఎవ్వరూ రాలేదు...." అన్నాడు మొదటి యువకుడు.

"మీరు అబద్ధమాడుతున్నారని ఇప్పుడే ఋజువు చేస్తాను...." అంటూ రమేష్ గదిలోకి అడుగు పెట్టి తలుపు వేశాడు. తర్వాత యువకుడివంక చూసి—"నా పేరు చెప్పాను. మీ పేరుకూడా చెబుతారా?" అనడిగాడు.

"నా పేరు శరభయ్య—" అన్నాడు గదిలోని యువకుడు.

"పేరునుబట్టి మీరు బుద్ధిమంతులే అనిపిస్తోంది. బుద్ధిగా ఉంటారు కదూ!" అన్నాడు రమేష్ అవోకలా.

శరభయ్య అతనివంక కోపంగా చూసి—"నా బుద్ధి సంగతి సరే—మీకు బుద్ధి వున్నట్లు నాకు తోచడంలేదు. ముందు గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళండి...." అన్నాడు.

రమేష్ అతన్ని లెక్కచేయకుండా—"సుజాతా—వచ్చిందెవరనుకుని దాక్కున్నావో—నేను రమేష్‌ను. నీ కోసం వచ్చాను. నీకింకేం భయం లేదు...." అన్నాడు.

"ఈ గదిలో యెవరూ లేరని చెప్పాను గదా—" అన్నాడు శరభయ్య తీవ్రంగానే.

"అలాగంటారేంటండీ — అదుగో ఆ మంచంకింద నుంచి సుజాత వస్తుంటేనూ?" అన్నాడు రమేష్.

శరభయ్య ఆశ్చర్యంగా అటే చూశాడు. నిజంగానే సుజాత మంచంకిందనుంచి వస్తోంది. ఆమె ఒక్క అంగలో

తన్ని సమీపించి—"నువ్వా రమేష్! ఎవరో అనుకుని నవసరంగా భయపడిపోయాను...." అంది.

రమేష్, శరభయ్యను చూపిస్తూ—"నిన్ను తన గదిలో ంచంకింద దాచినందుకు ఇతగాడికేం శిక్ష విధించను?" నడిగాడు.

"తప్పు పూర్తిగా నాదే....అయన్నేమీ చేయకు..." ంది సుజాత నవ్వుతూ.

"సరేనండీ—అయితే మీ జోలికి రాను. బ్రతికి యారు...." అంటూ గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళి తలుపు శాడు రమేష్. సుజాత కూడా అతన్ననుసరిస్తూ-"మీకు నవసరంగా శ్రమ ఇచ్చాను. మన్నించండి...." అంది.

"దానికేముంది. ఫరవాలేదు...." అన్నాడు శర య్య అదోలా చూస్తూ.

ఆమె అతనివంక చూసి నవ్వి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె ాపులు—"అలా చూడకండీ—హీరోలా చూడండీ-" న్నట్లు శరభయ్యకు అనిపించాయి.

"సుజాత చాలా బాగుం!ది" అనుకొన్నాడు శర య్య.

2

టైమ్ చూసుకున్నాడు శరభయ్య. టైము సాయంత్రం యింది.

"అంటే సుజాత వెళ్ళిపోయి మూడు గంటలయిం న్నమాట!" అనుకున్నాడతను.

మూడు గంటల క్రితం ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయిందను సుజాత తన కళ్ళబడ్డ క్షణంనుంచీ తన ఆలోచనల్లో డిపోవడం అతనికి ఆశ్చర్యంగానే ఉంది. స్వల్ప పరి యంలో మనసుమీద అంత గాఢ ముద్ర వేయగలవారు

చాలా తక్కువమంది వుంటారు.

అయితే తను వయసులో ఉన్న పెళ్ళికాని యువకుడు. పలకరించిన ప్రతి ఆడపిల్లా కాస్త అందమైనదైతే చాలు మనసులో ఉండిపోవడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. కానీ ఈ అమ్మాయలా కాదు—ఉన్న కాసేపటిలోనూ తను మరిచిపోలేని డైలాగులు కొన్ని చెప్పి మరీ వెళ్ళింది.

నేను బ్రహ్మచారినైతే తను కన్నెపిల్లనంది. నువ్వు హీరోలా చూడాలంది. ఆ రమేష్ రాకపోతే ఏం మాట్లాడేదో ఇంకా....

అసలా పిల్ల ఎవరు? రమేష్‌కూ ఆమెకూ ఏమి సంబంధం? ఆమె తన గదిలోకి హడావుడిగా పరుగెత్తుకొచ్చిన కారణం ఏమిటి?

ఈ ప్రశ్నలు మూడు గంటలుగా బుర్రలో మెదులూనే వున్నాయి శరభయ్యకు. అతనికి జవాబు దొరకడం లేదు. జవాబు దొరకడానికైనా ఆధారమంటూ ఉండాలి గదా!

శరభయ్య మళ్ళీ టైము చూసుకున్నాడు. టైము ఆరుంపావయింది.

అది అతను ఎక్సర్‌సైజ్ చేసే సమయం.

శరభయ్య ప్రతిరోజూ వుదయం, సాయంకాలం ఆరు గంటల పదిహేను నిముషాలకు వ్యాయామం చేస్తాడు. ఆ కారణంగానే అతను మొదటి ఆట సినిమాకు సాధారణంగా వెళ్ళడు. ఆరుగంటల పదిహేను నిముషాలకు వ్యాయామం చేయడం కుదరకపోతే ఆ పూటకు మానేస్తాడు. తప్పితే మరో సమయంలో చేయడు. ఉదయం పూట వ్యాయామం సంగతెలా ఉన్నా సాయంత్రాలు మాత్రం అప్పుడప్పుడు వ్యాయామం మానేయాల్సొస్తాం

టుందతనికి. ఈరోజు అలాంటి అవసరం రాలేదు.

శరభయ్య వ్యాయామం చేసే ప్రదేశంలోనే మంచం వేసుకుంటాడు. వ్యాయామం చేసేటప్పుడు మంచం ఎత్తి గోడవార పెడతాడు. వ్యాయామం కాగానే మళ్ళీ మంచాన్ని యథాస్థానంలో ఉంచేస్తాడు.

వ్యాయామంకోసం మంచాన్నెత్తిన శరభయ్య మంచం కింద కనబడ్డ కాగితాన్ని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆ కాగితంమీద పెద్ద పెద్ద అక్షరాలతో ఇలా రాసి వుంది.

"నేను ప్రమాదంలో ఉన్నాను. రక్షించండి. రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు త్రివేణీ హోటల్లో నలభై యారో గదికి వస్తే నన్ను రక్షించగలరు—సుజాత!"

శరభయ్య ఉలిక్కిపడ్డాను.

సుజాత ప్రమాదంలో ఉందా? ఎవరి కారణంగా ఆమెకు ప్రమాదం కలిగింది?

బాగా ఆలోచించాక శరభయ్య బుర్ర పని చేసింది. సుజాతను రమేష్ తరుముతున్నాడు. ఆమె పారిపోయి తన గది చేరింది. అయితే రమేష్ బారినుండి తను ఎంతో సేపు తప్పించుకు తిరగలేనని ఆమె గ్రహించి ఉంటుంది. అందుకే తన గదిలో మంచంక్రింద చేరి ఈ వుత్తరం రాసింది. తనకున్న స్వల్పవ్యవధిలో ఆమె చాలా తెలివైన పని చేసింది. తర్వాత అసహాయురాలై రమేష్‌తో వెళ్ళిపోయింది. తనసెలాగూ రమేష్ కనుగొంటాడని ఆమెకు తెలుసు. అతను కనుగొనేలోగా తనే బయట పడింది.

ఆమె రమేష్‌తో మనస్ఫూర్తిగానే వెడుతున్నదని అప్పట్లో తననుకున్నాడు. ఆమె కనులు తనవంక చూసిన జాలి చూపుల నా క్షణంలో అర్థం చేసుకోలేకపోయాడు.

శరభయ్య క్షణంసేపు ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి బస్కీలు తీయడం ఆరంభించాడు. ఓ యాభై బస్కీలు తీసేక బుల్ వర్కర్‌ను తీశాడు. అయిదు నిముషాలు దాంతో వ్యాయామం చేశాడు. ఉబ్బిన తన ఛాతీవంక, మెలితిరుగు తున్న కండరాలవంక చూసుకుని నిట్టూర్చి—"ఇంకా స్త పాడుగుంటేనా?" అనుకున్నాడు.

శరభయ్య పొట్టివాడు కాడు. నిలువెత్తు రమేష్‌ను సుజాత పక్క చూశాక అతనికి తను పొట్టివాడినని అని పించింది. రమేష్‌నీ తననూ చూసి సుజాత తన గురించి ఏమనుకుందో ననిపించింది.

రమేష్ తనకంటె పొడగరి కావచ్చు. కానీ సుజాత వంటి అందమైన అమ్మాయిని అతగాడు భయపెడు తున్నాడు. ఆ అమ్మాయి తనను రక్షించమని అడుగు తోంది.

శరభయ్య తన కండరాలవంక మరోసారి చూసుకుని- "సుజాతను రక్షించలేకపోతే నా వ్యాయామానికి అర్థమే లేదు—" అనుకున్నాడు.

3

త్రివేణీ హోటల్లో అడుగుపెట్టాక శరభయ్యకు భయం వేసింది.

అతనా హోటల్లోకి అడుగు పెట్టడం అదే ప్రథమం, అందులో అడుగు పెట్టాలని ఆడ నెప్పుడూ కోరుకోలేదు. అక్కడ కాఫీ తాగివస్తే పది రూపాయలవుతుందనీ— మసాలాదోసె ఎనిమిది రూపాయలనీ యెవరో చెప్పగా విన్నాడతను. శరభయ్య ఇతరుల మాటలు స్వానుభవం లేనిదే నమ్మే రకం కాదు. అయితే మసాలాదోసె ఖరీదు ఎనిమిది రూపాయలన్న విషయం తెలుసుకోవడానికి ఎని

మిది రూపాయలు ఖర్చుపెట్టడం శరభయ్యకు ఇష్టంలేదు.

శరభయ్య ఊహించినకంటే అద్భుతంగా ఉండడం వల్ల ఆ హోటల్ అతనికి కాస్త భయాన్నే కలిగించింది. కానీ శరభయ్య భయం అర్థంలేనిది. అర్థంలేని విలువలకు అర్థంలేని ఖర్చులు చేయడం ఇష్టంలేని మధ్య తరగతి మనిషి అతను తప్పితే హోటల్ ప్రాంగణంలో అడుగు పెడితే అక్కడివారు ఇతన్ని అనుమానించేలా ఉండడతను.

కొంతసేపు ఆ ప్రాంగణంలో తిరిగాక శరభయ్యకు ధైర్యం వచ్చింది. అసలక్కడ ఎవ్వరూ అతని గురించి పట్టించుకోలేదు. ఏమీ అడగలేదు. అక్కడికి వచ్చిన చాలామంది శరభయ్యకు లాగానే వున్నారు. క్రమంగా శరభయ్య ధైరం పెరిగింది. అతనోసారి టైము చూసుకుని—"నాకు మంచి ధైర్యం రావడానికిక్కడికి వచ్చేక నలభై అయిదు నిముషాలు పట్టింది. నోట్ చేసుకోవలసిన పాయింటే—" అనుకున్నాడు.

ఈ నలభై అయిదు నిముషాల్లోనూ శరభయ్య ఉత్తినే కూర్చోలేదు. హోటల్ గురించి చాలా తెలుసుకున్నాడు. హోటల్లో ఎక్కణ్ణుంచి యెక్కడికి వెళ్ళాలో చూసుకున్నాడు.

తొమ్మిది కావడానికింక సరిగ్గా పావుగంట మాత్రమే ఉంది.

తనిప్పుడేం చేయాలి?

నలభైయారో నంబరు గదికి సరిగ్గా తొమ్మిది గంటలకే వెళ్ళాలా లేక కాస్త ముందుగా వెళ్ళొచ్చా? ఆమె టైము గురించి అంత ఖచ్చితంగా రాసింది? తొమ్మిది

గంటలకు అని రాయడంలో ఆమె ఉద్దేశ్యం ఏమిటి?

ఏమైనప్పటికీ శరభయ్య తొమ్మిది వరకూ ఆగి అప్పుడే ఆ గదికి వెళ్ళాడు.

గదిలోకి వెళ్ళడానికి అతన్నెవ్వరూ అడ్డగించలేదు. గడియ తీయగానే గది తలుపు తెరుచుకుంది కూడా. శరభయ్య గదిలో ప్రవేశించి ఆత్రుతగా అటూ ఇటూ చూశాడు.

అది నిజంగా యెంతో అందమైన గది. శరభయ్య తీరుబడిగా ఆ గది సౌందర్యాన్ని తిలకించేవాడే సోఫాలోని సుజాతను చూడకపోతే.

సుజాత అతన్ని చూస్తూనే చటుక్కున లేచి నిలబడింది—"తలుపు బోల్టు చేయండి—" అంది.

శరభయ్య తలుపు బోల్టు చేసి ఆమెను సమీపించాడు.

"చాలా థాంక్స్ మిస్టర్ శరభయ్యా! నా గురించి మీరు చాలా ధైర్యం చేశారు...." అందామె హడావుడిగా—"కానీ మీతో మాట్లాడ్డానికి నాకెంతో వ్యవధి లేదు. వెంటనే మనమిద్దరం బట్టలు మార్చుకోవాలి...."

"అంటే?" అన్నాడు శరభయ్య అర్థంకాక.

"అంటే ఏముంది—మీ బట్టలు నాకు. నా బట్టలు మీకు...."

శరభయ్య ఒకసారి ఆమె బట్టల్నీ తన బట్టల్నీ మార్చి మార్చి చూసి ఇబ్బందిగా ముఖంపెట్టి — "నాకు చీర కట్టుకోవడం రాదు. అయినా నేనెందుకు చీర కట్టుకోవాలి?" అన్నాడు.

"చెప్పే వ్యవధి కానీ, ఎక్కువగా మాట్లాడే అవకాశం కానీ నాకు లేదు. ఒక ఆడపిల్లను రక్షించడానికి మీరీమాత్రం సాయం చేయలేరా? మిస్టర్ శరభయ్యా—

ప్లీజ్!" అందామె.

ఆమె కళ్ళలోని విషాదాన్నీ, దైన్యాన్నీ చూసి కరిగి పోయాడు శరభయ్య. పెద్దగా ఆలోచించకుండానే— "సరే!" అన్నాడు. అతని నోటి మాట ఇంకా వెలువడ కుండానే సుజాత తను కట్టుకున్న చీర విప్పి పారేసింది.

శరభయ్య అదోలాగైపోయి—"ఇక్కడేనా బట్టలు మార్చుకోవడం?" అన్నాడు.

"అవును-ఇక్కడే — అంతకుమించిన దారేముంది?" అందామె.

"బాత్రూంలోకి వెళ్ళి...."

"మిస్టర్ శరభయ్యా - నా హడావుడి నీ కర్థంకాదు. మీ వంటి వుత్తముడి కళ్ళబడితేనే మలినమైపోతే నా శరీరం ఎందుకూ పనికిరానిది కింద లెక్క. ప్లీజ్ — అర్జంటుగా నేను బట్టలు మార్చుకుని ఈ గదిలోంచి బయట పడాలి. మీరు కళ్ళు మూసుకోవాలని ఆంక్ష కూడా పెట్టను నేను...." అంటూ ఆమె ఒక్కొక్క టిగా తన బట్టలు విప్పేస్తోంది.

శరభయ్య ఆమెవంక చూసి చటుక్కున చొక్కా విప్పి ఆమె మీదకు విసిరాడు. ఆడపిల్ల అంత చొరవ చేయడం చూసి అతను కంగారుపడి తన బట్టలు తొందరగా ఆమెకు అందజేశాడు.

క్షణాలమీద సుజాత అబ్బాయిలా తయారైంది— "మీ పాంటు నాకు సరిగ్గా సరిపోయింది. చొక్కా కాస్త పొడుగైంది కానీ ఫరవాలేదు. మీరు నా కంటే ఎంతో పొడుగు లేకపోవడం నాకు లాభించింది. మీరు త్వరగా చీర కట్టుకోండి. లేకపోతే ప్రమాదంలో పడి పోతారు...."

ఏమిటో అర్థం కాకపోయినా మంత్రముగ్ధుడిలా ఆమె చెప్పినట్లు చేశాడు శరభయ్య. అతడు చీర కట్టుకునేందుకు ఆమె సాయం చేసింది. ఆతను చీర కట్టుకున్నాక— "అచ్చు ఆడపిల్లలాగున్నారు—" అందామె.

ఆమె తనకు అంత దగ్గరగా రావడమూ తనను తాకడమూ ఏదోలా అనిపించింది శరభయ్యకు. అతనేదో వింత లోకాల్లో వున్నాడు.

"మిస్టర్ శరభయ్యా! మీరు మీ ముఖం కనబడనీయకండి. ముఖంమీదకీ మేలి ముసుగు లాక్కోండి. ఇక మీదట పూర్తిగా మీ బుర్రకు పదును పెట్టి ఇక్కణ్నించి తప్పించుకోండి. మీరిప్పుడున్నది త్రివేణీ హోటల్లోని నలభైయారోనంబరు గది కాదు. మృత్యు మందిరం. నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. మీ సాయంతో నా ప్రాణాలు రక్షించుకొంటున్నాను. వేరే దారిలేక ఇలా చేయవలసి వచ్చింది. నన్ను మన్నించండి. మనం మళ్ళీ కలుసుకోగలమనీ ఆశిస్తున్నాను...." అంటూ సుజాత తలుపు తీసుకుని గబ గబా గదిలోంచి బైటకు వెళ్ళిపోయింది.

శరభయ్యకు అంతా విచిత్రంగా వుంది. ఇప్పుడతను ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు. తన వేషం చూసుకుంటే అతనికి చాలా సిగ్గుగా వుంది. ఈ వేషం తను సుజాత ముందు వేశాడు. ఏమనుకుందో సుజాత తన గురించి .... ఆమె ఏమనుకున్నప్పటికీ తన గురించి ఆమె మనసులో చాలా సదభిప్రాయముండి వుండాలి. లేకుంటే ఎంత ప్రాణాపాయ స్థితిలో ఉన్నప్పటికీ ఆడది పరాయి మగాడి ముందు బట్టలు మార్చుకోదు.

ఆ దృశ్యం గుర్తుకు రాగానే శరభయ్య శరీరం ఒక్క క్షణం మాత్రం వేడెక్కి వెంటనే చల్లారిపోయింది—

"పాపం, ఆడపిల్ల యెంత కష్టంలో వుండకపోతే అలా ప్రవర్తిస్తుంది!" అనుకున్నాడతను.

ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?

శరభయ్యకు విషయం అర్థమైంది. సుజాత తన శత్రువులకు దూరంగా పారిపోవాలనుకుంటోంది. అందుకామెకు కొంత సమయం కావాలి. ఇప్పుడామె శత్రువులు గదిలో ప్రవేశించి తనెవరో తెలుసుకోగలిగితే వెంటనే ఆమె గురించి అన్వేషణ ప్రారంభిస్తారు. బహుశా ఆమె దొరికిపోయినా దొరికిపోవచ్చు. ఏ మాత్రం వీలున్నా ఆమె శత్రువులకు తనే సుజాత అన్న భ్రమలో ఎక్కువసేపు ఉంచాలి.

అది తనవల్ల అవుతుందా?

ఒకవేళ రమేష్ వస్తే వెంటనే తనను గుర్తు పట్టడూ?

ఏమో—ఏం జరుగుతుందో వేచి చూడాలి!

ఒక ఆడపిల్లను రక్షిస్తున్నానన్న తృప్తిలో శరభయ్యకు ముందేం జరుగుతుందో అన్న భయం ఆట్టే వేయలేదు. అతనిలో కుతూహలమే ఎక్కువగా ఉంది. సహజంగా శరభయ్య భయస్థుడు కాడు.

4

సుజాత వెళ్ళిన పదిహేను నిముషాలకు గది గుమ్మం దగ్గర ఏదో అలికిడయింది.

శరభయ్య వెంటనే మంచంమీద పడుకుని గదిలోని దీపం ఆర్పేశాడు.

మరుక్షణంలోనే "సుజాతా!" అన్న పిలుపు వినిపించిందతనికి. ఆ కంఠం గుర్తు పట్టాడతను. గుండెలు గుభిల్లుమన్నాయి. రమేష్ తనను కనుక్కోవడాని కెంతసేపు పట్టింది.

"సుజాతా—గదిలోనే ఉన్నావా?" మళ్ళీ రమేష్ కంఠం వినిపించింది.

శరభయ్య ముడుచుకుని మంచంమీద పడుకుని వున్నాడు. ఏ క్షణంలో గదిలో దీపం వెలుగుతుందోనని అతనికి భయంగా ఉంది. ముఖంమీదకు ముసుగు లాక్కున్నాడు. పాదాలను చీర లోపలకు లాక్కున్నాడు.

రమేష్ మంచం దగ్గరగా వచ్చి — "సుజాతా!" అన్నాడు.

"ఊఁ" అన్నాడు శరభయ్య.

"నీ గొంతు నొప్పి ఇంకా తగ్గలేదా!" అన్నాడు రమేష్.

"ఉ ఉ" అన్నాడు తగ్గలేదన్నట్టుగా శరభయ్య. సుజాత తనను తన స్థానంలో ప్రవేశపెట్టాలని ముందే అనుకుని గొంతు నొప్పిని సృష్టించి ఉంటుందని శరభయ్య ఊహించాడు.

"అయితే మాట్లాడకుండా పడుకో — ఓ గంట తర్వాత సావిత్రి వస్తుంది. ఆమె చెప్పినట్లు విను. అనవసరంగా అల్లరిమాత్రం చేయకు...." అన్నాడు రమేష్.

"ఊఁ" అన్నాడు శరభయ్య.

రమేష్ కళ్ళు ఇప్పుడు చీకట్లోకీ చూడగల్గుతున్నాయి. అతను గోడ దగ్గరకు వెళ్ళి స్విచ్ వేశాడు. గదిలో దీపం వెలిగింది.

స్విచ్ చప్పుడు వింటూనే వీపును గుమ్మంవైపు పెట్టి పడుకున్నాడు శరభయ్య.

రమేష్ మంచంమీద పడుకున్న శరభయ్యను పరీక్షగా చూసి—"తలుపు బైట వేస్తున్నాను. పారిపోవడానికి ప్రయత్నించకు. దీపం తీసేసి వెళ్ళనా—" అన్నాడు.

"ఊఁ" అన్నాడు శరభయ్య!

రమేష్ వెళ్ళిపోయాడు—దీపం ఆర్పేసి.

జరిగినదంతా విచిత్రంగా వుంది శరభయ్యకు.

అసలీ గొడవంతా ఏమిటి? రమేష్ సుజాత వెనక ఎందుకు పడ్డాడు? అతనామెగురించి ఆశించేదేమిటి? రాబోతున్న ఈ సావిత్రి ఎవరు? ఆమె వస్తే సుజాత అల్లరి చేస్తుందని ఎందుకనుకోవాలి?

అన్ని ప్రశ్నలకూ కాలం తప్ప ఇంకెవరూ జవాబు చెప్పలేరు. శరభయ్య రేడియం డయల్ వాచీ వంకే చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు. టైము సరిగ్గా పదయ్యేసరికి తలుపుదగ్గర మళ్ళీ చప్పుడైంది.

కొద్ది క్షణాల్లో లైటు వెలిగింది గదిలో!

శరభయ్య జాగ్రత్తగా పడుకున్నాడు. మెత్తని పాదాల సవ్వడి మంచంవరకూ వచ్చి ఆగిపోయింది. అప్పుడే చిన్న నిట్టూర్పు కూడా శరభయ్యకు వినబడింది-"పచ్చటి ఛాయ—ఈ రంగే నా కుంటే ఎంత బాగుండేది?"—అని ఆమె మళ్ళీ నిట్టూర్చింది.

ఆమే సావిత్రి అయుండాలని అనుకున్నాడు శరభయ్య.

"సుజాతగారూ! మీ సౌందర్యం గురించి విన్నాను కానీ చూసే భాగ్యం ఇంతవరకూ కలగలేదు. ఒక్కసారి మిమ్మల్ని చూడనివ్వండి...." అందామె.

శరభయ్య ధైర్యం చిక్కబట్టుకుని లేచి కూర్చుని మేలి ముసుగు మీదకు లాక్కున్నాడు.

"నా పేరు సావిత్రి—" అందామె శరభయ్యను పరీక్షగా చూస్తూ.

"ఊఁ" అన్నాడు శరభయ్య.

"మీకు గొంతునొప్పి అని రమేష్‌బాబు చెప్పాడు" అంది సావిత్రి.

మేలి ముసుగులోంచి పరీక్షించి చూశాడు శరభయ్య. పాతికేళ్ళుంటాయి. మనిషి చామన ఛాయకంటె తక్కువే రంగులో! ముఖం కళగా ఉంది. శరీరం తీర్చి దిద్దినట్లుంది. తను ఆడదనుకుంటోందో ఏమో పైట సరిగ్గా సర్దుకోలేదు.

"ఒకవిధంగా మీ గొంతునొప్పి వీరేశ్వర్రావుగారికి వరం అనుకోవచ్చు—" అంటూ మళ్ళీ నిట్టూర్చింది సావిత్రి.

ఈ వీరేశ్వర్రావెవడు? సుజాతకు గొంతు నొప్పి అయితే వాడికేం లాభం? అంటే వాడి ప్రవర్తన సుజాత అరుపులకు దారి తీస్తుందన్నమాట! అంటే వాడు సుజాతను యేంచేస్తాడు?

శరభయ్యకు కొద్దిగా భయం వేసింది. విషయం తెలుసుకోవడానికి తన గొంతు ఎంతో కొంత విప్పితే తప్ప లాభం లేదనిపించింది శరభయ్యకు. ఎంతో కష్టపడి గొంతు పెగల్చాడతను—"ఈ వీరేశ్వర్రావెవడు-నన్నేం చేస్తాడు?" అన్నాడతను. అన్నాక తనకే ఆశ్చర్యం వేసింది. ఆడ కంఠాన్ని చాలా బాగా అనుకరించాడు శరభయ్య.

"రూపానికి తగ్గ అందమైన కంఠం!" అంది సావిత్రి మెచ్చుకుంటూ.

"నా ప్రశ్నకు జవాబివ్వలేదు—" అన్నాడు శరభయ్య. ఈ సారి మరికాస్త ధైర్యంగా. తన అనుకరణ కంఠాన్ని ఒక స్త్రీ మెచ్చుకోవడం అతనికి ధైర్యాన్ని పెంచింది.

"నేను చెప్పేదేముంది — ఇంకో అరగంటలో ఆయనే వస్తారు గదా!" అంది సావిత్రి.

"చెప్పు సావిత్రీ—" అన్నాడు శరభయ్య.

"చెప్పడానికేముందండీ—తననుకున్నది మీ చేత ఒప్పిస్తాడు...." అంది సావిత్రి.

"మనిషి చాలా బలంగా వుంటాడా?" అన్నాడు శరభయ్య. జరగబోయేది అతనికి చూచాయగా స్ఫురించింది. వీరేశ్వర్రావు సుజాతమీద మోజు పడితే రమేష్ ఆమెను అతనికి ఏర్పాటు చేస్తున్నాడు.

సావిత్రి నవ్వి—"నీకు బలంగానే ఉంటాడు...." అంది.

"నువ్వెందుకొచ్చావిక్కడికి!" అన్నాడు శరభయ్య.

"వీరేశ్వర్రావు గురించి చెబుదామని...." అంది సావిత్రి.

"చెప్పు...."

"వీరేశ్వర్రావు చాలా ప్రమాదకరమైన మనిషి. ఆయన్నెదిరించడం ప్రాణాలతో చెలగాటమే అవుతుంది. అవసరమైతే ఆయన ఖూనీకూడా వెనుదీయడు. ఇంతవరకూ ఆయన రెండు ఖూనీలు చేశాడు...."

శరభయ్య ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"ఖూనీలు చేశాడా, ఎందుకు?"

"తన్ను మోసం చేసినా, తన మాట కాదన్నా ఆయన సహించలేడు—" అంది సావిత్రి.

శరభయ్య ఆలోచిస్తున్నాడు. తను ఆడదనుకుని వీరేశ్వర్రావు ఇక్కడికి వస్తున్నాడు. బహుశా తన్ను బలవంతం చేస్తాడు. అసలు విషయం తెలిస్తే ఏం చేస్తాడు? అసలే ఖూనీలు చేసే మనిషి—తన్ను క్షమిస్తాడా?

మళ్ళీ అడిగాడతను సావిత్రిని — "ఆయన చాలా బలంగా ఉంటాడా?"

"నాకాయన కోపం గురించేకానీ, బలం గురించి తెలియదు. కోపంలో మనిషి రక్తం తాగగల సమర్థుడాయన సుజాతగారూ—నా మాట వినండి! వీరేశ్వర్రావుగారు చెప్పినట్లు వినండి. ఆయన ఏమంటే దానికి ఒప్పేసుకోండి. ఇది మీకు చెప్పాలనే వచ్చాను...."

"ఈ విషయం చెప్పడానికి ప్రత్యేకంగా ఓ ఆడ మనిషిని పంపాలా?"

"వీరేశ్వర్రావుగారికి ఓపిక తక్కువ. ఆయన వస్తూనే తన మనసులోని మాట చెప్పేస్తాడు. దానికి మీరు ఎదురు చెబితే ఆయన నడుంకున్న బెల్టు విప్పి మరోసారి చెబుతాడు. ఆ తర్వాత అవుననేదాకా మీకు దెబ్బలే — ఈ విషయం ముందుగానే మీకు తెలియబరిస్తే మీకు దెబ్బలు తప్పుతాయి గదా అని—" అంది సావిత్రి.

"నాకు దెబ్బలు తప్పించాల్సిన అవసరం నీకేముంది"

"గోవిందరావుగారికి మీ వంటిమీద దెబ్బ పడడం ఇష్టం లేదు. అందుకే నన్ను పంపారు...."

"గోవిందరావెడు?" అన్నాడు శరభయ్య ఆశ్చర్యంగా.

"పార్వతికి మామయ్య...." అంది సావిత్రి.

"పార్వతి ఎవరు?" అన్నాడు శరభయ్య యింకా తెల్లబోతూ.

"సుజాతగారూ—దయుంచి పార్వతి యెవరు అని వీరేశ్వర్రావుగారిని మాత్రం అడక్కండి. ఆయన పూర్తి సహనం కోల్పోతారు...." అంది సావిత్రి.

"ఆయనన్నడగడంలేదు. నిన్నేగా అడుగుతున్నాను"

అన్నాడు శరభయ్య?

"పార్వతి ఎవరో తెలియకుండానే ఇక్కడికొచ్చారని నమ్మమంటారు...." అని నవ్వి ఊరుకుంది సావిత్రి. పార్వతి ఎవరో తెలుసుకోవడం అనుమానాన్ని కలిగిస్తుందని గ్రహించి ఊరుకొన్నాడు తను కూడా శరభయ్య. అతని మనసిప్పుడు వీరేశ్వరరావు గురించి యెదురు చూస్తోంది.

"వీరేశ్వరరావు త్వరగా వస్తే బాగుండును. నాకీ హోటల్ గదిలో బోర్ కొడుతోంది—" అన్నాడు శరభయ్య.

వెంటనే సావిత్రి వైపు చూసుకొని—"ఇంక వీరేశ్వరరావు రావడానికైదు నిముషాలకంటే వ్యవధి లేదు. ఆయనొచ్చేసరికి నేనిక్కడుంటే ఆయనకు చాలా కోపం వస్తుంది. మరి నే వెడతాను...." అని శరభయ్య జవాబు గురించి కూడా ఎదురు చూడకుండా వెళ్ళిపోయింది.

5

సరిగ్గా అయిదు నిముషాల్లో గదిలోకి ఒక మనిషి వచ్చాడు.

అతన్ని చూసి శరభయ్య ఆశ్చర్యపడ్డాడు. ఆ మనిషి తననుకున్నట్లు లేడు.

ఎత్తు అయిదడుగుల రెండంగుళాలుంటుందేమో! మనిషి బక్కపలచగా ఉన్నాడు. గళ్ళ లుంగీ లోపల పువ్వుల షర్టు టక్ చేసి పైన పటకా బెల్టు కట్టాడు. ముఖం చిన్నదైనా మీసాలు మాత్రం గుబురుగా వున్నాయి. మనిషిని చూస్తే నవ్వొస్తుందేమో తప్ప భయం ఏమాత్రం కలుగదు. అతన్ని చూడగానే శరభయ్యకు చాలా ధైర్యం వచ్చింది.

అతను శరభయ్యను సమీపించి—"నన్ను వీరేశ్వర్రా వంటారు. నువ్వేనా సుజాతవు—" అన్నాడు.

"ఊఁ" అన్నాడు శరభయ్య. వీరేశ్వర్రావు మని షలాగున్నాడు కానీ కంఠం కర్ణకఠోరంగా భయం పుట్టించేదిగా వుంది.

"నేను నీతో మాట్లాడబోయే ముందుగా నా గురించి చెప్పకోవాలి—"అని ఒక్క క్షణం ఆగి—"ఎంతటి పెంకి ఘటాన్నైనా నేననుకున్న పనికి క్షణాలమీద ఒప్పించ గల సామర్థ్యం వుంది నాకు. ధర్మరాజు దుర్యోధనుడి దగ్గరకు రాయబారానికి కృష్ణుడికి బదులు నన్ను పంపించి ఉంటే యుద్ధం లేకుండా అర్ధరాజ్యం సంపాదించి పెట్టి ఉండేవాణ్ని. అదీ నా కథ—" అన్నాడు వీరేశ్వ ర్రావు.

"ఊఁ" అన్నాడు శరభయ్య.

"నేనిప్పుడు వేసుకున్న డ్రస్సు స్పెషల్‌గా నీ కోసం వేశాను. నడుముకున్న బెల్టు విప్పానంటే, అది నా చేతి లోంచి గాలిలోకి లేచిందంటే మళ్ళీ ఎప్పుడు ఆపుతానో తెలియదు. అది నేనాపుతాను తప్పితే ఇంకెవ్వరూ ఆప లేరు. అలా రెండు ఖూనీలు కూడా చేశాను.." అన్నాడు వీరేశ్వర్రావు.

"ఊఁ" అన్నాడు శరభయ్య.

"కాబట్టి ఇప్పుడు చెప్పు. పార్వతికి నాట్యం నేర్పు తావా?" అన్నాడు వీరేశ్వర్రావు.

శరభయ్యకు ఏమనాలో తెలియలేదు. పార్వతికి నాట్యం నేర్పడమేమిటో అర్థం కాలేదు.

"ఊఁ?" అన్నాడు శరభయ్య ప్రశ్నార్థకంగా.

"పార్వతికి నాట్యం నేర్పుతావా?"

"నాట్యం నేర్పడానికి నాకు రావాలి గదా!" అన్నాడు శరభయ్య.

"నువ్వు నాట్యంలో ఆరితేరిన దానివనే గదా నిన్ను తీసుకొస్తా!" అన్నాడు వీరేశ్వర్రావు.

"సరే-అయితే నేర్పుతాను...."అన్నాడు శరభయ్య. చాలా తొందరగా రెచ్చిపోయే స్వభావం గల వీరేశ్వర్రావుతో ఎక్కువసేపు మాట్లాడడం మంచిది కాదనుకున్నాడు శరభయ్య. తర్వాత ఆ పార్వతిని కలుసుకుంటే ఆడపిల్ల గదా—వ్యవహరించడం తేలిక .... అనుకున్నాడతను.

వీరేశ్వర్రావు అట్టహాసం చేశాడు. ఆ నవ్వు భయంకరంగా ఉంది. ఆ మనిషి గురించి తన్ను సావిత్రి ముందరగానే హెచ్చరించడం మంచిదే అయింది. లేకపోతే తను భంగపడి ఉండేవాడు.

అయితే ఈ పార్వతి యెవరు? ఆమెకు నాట్యం నేర్పడానికి సుజాతే ఎందుకొక్కవలసొచ్చింది? దానికైనా ఇంత హడావుడి ఎందుకు చేయాల్సొచ్చింది?

"అలైము పడుతుందేమోననుకున్నాను. చాలా త్వరగా లొంగిపోయావు. ఇక్కడే ఉండు. క్షణాలుమీద కారు సిద్ధం చేయించి వస్తాను...." అంటూ బైటకు వెళ్లాడు వీరేశ్వర్రావు. గది బైట గడియవేసిన శబ్దం కూడా వినపడింది శరభయ్యకు.

శరభయ్య మంచంమీంచి లేచి గొంతు సవరించుకొన్నాడు. అద్దంముందుకు నడిచాడు. అద్దంలోని ప్రతిబింబం చూసుకొంటే అతనికి నవ్వు వచ్చింది. తను అచ్చం ఆడపిల్లలా ఉండడమే కాదు, చాలా బాగున్నాడు కూడా!

"హలో శరభయ్యా!" అంటూ అద్దంలోని ప్రతిబింబాన్ని పలకరించాడు. అలవాటైపోయిందో యేమో అతని గొంతు స్త్రీ కంఠంలాగునే పలికింది. శరభయ్య అధైర్యపడలేదు. ఆనందించాడు. తర్వాత గదిలో కాసేపు అటూ ఇటూ నడిచి తన నడకను సవరించుకున్నాడు. ఇప్పుడతని నడక కూడా ఆడవారి నడకకు దగ్గర్లో ఉంది.

హఠాత్తుగా శరభయ్యకు తల్లి మాటలు గుర్తొచ్చాయి. శరభయ్యకు పుట్టు వెంట్రుకలు తీయించడం ఆలశ్యమైందట. జుట్టు ఒత్తుగానూ, పొడవుగానూ, వుండేదిట. తల్లి అతనికి జడవేసి, బొట్టూ కాటుక పెట్టి గౌను తొడిగితే అంతా ఆడపిల్లనే అనుకునేవారుట. శరభయ్య తొలి కాన్పు బిడ్డ కావడమూ, అతడి తల్లికి ఆడపిల్లలంటే మనసు కావడమూవల్ల ఆవిడ ఇతణ్ని ఆడపిల్లలా తయారుచేసి ఆ మనసు తీర్చుకునేదిట. చూసేవాళ్ళు కూడా మీ వాడు పొరపాటున మగపిల్లాడుగా పుట్టాడమ్మా అనేవారుట. శరభయ్య తర్వాత కూడా అతడి తల్లి మనసు తీరలేదు. ఆరేళ్ళ తర్వాత ఇంకో మగపిల్లాడు పుట్టాడు. అంతే!

"ఇప్పుడు అమ్మ నన్నీ వేషంలో చూస్తే ఏమనుకుంటుందో?" అనుకున్నాడు శరభయ్య.

అమ్మ సంగతేలాగున్నా గదిలోకి వీరేశ్వర్రావు వచ్చాడు. శరభయ్య అతడు చెప్పిన ప్రకారం అతన్ని అనుసరించి వెళ్ళి కారెక్కాడు. కారు వింత వింత దారుల్లో వెళ్ళి ఓ పెద్ద భవనం ముందు ఆగింది.

6

వీరేశ్వర్రావు కారు దిగాడు. శరభయ్యను కూడా దిగమన్నాడు. ఇద్దరూ కలిసి భవనంలో అడుగు పెట్ట

గానే అక్కడ కనబడ్డ నౌకరుతో — "వీరేశ్వర్రావు వచ్చాడనీ డ్యాన్సు మాస్టరు సుజాతను తీసుకొచ్చాడనీ చెప్పు గోవిందరావుగారితో—" అన్నాడు.

"గోవిందరావుగారు లేరండి...." అన్నాడు నౌకరు.

"పోనీ—పార్వతిగారున్నారా?"

"ఉన్నారండి...."

"పిల్చుకునిరా...." అన్నాడు వీరేశ్వర్రావు. నౌకరు వెళ్ళాడు.

అయిదు నిముషాల అనంతరం మెరుపుతీగలాంటి పిల్ల పదహారేళ్ళ వయసుది వచ్చింది. ఆమే పార్వతి అయ్యుండాలని అనుకున్న శరభయ్య—"నాకు నిజంగా డాన్సు వచ్చివుంటే ఎంత బాగుండును?" అనుకున్నాడు.

"నీకు డ్యాన్సు నేర్పడానికి కొత్త మేస్టర్ని తీసుకొచ్చాను. పేరు సుజాత...." అన్నాడు వీరేశ్వర్రావు, పార్వతికి శరభయ్యను పరిచయం చేస్తూ.

అందమైన పార్వతి కళ్ళు తనవైపు జాలిగా చూడడం గమనించిన శరభయ్య ఆశ్చర్యపడినా—ఆమె చూపులే అంతేనేమోలే అనుకున్నాడు. మేలిముసుగు మరి కాస్త ముఖంమీదకు లాక్కున్నాడు.

వీరేశ్వర్రావు వెళ్ళిపోయాడు. పార్వతి అతన్ని సమీపించి చేయి పట్టుకుని—"పదండి—నా గదిలోకి వెడదాము—" అంది. ఆ స్పర్శ శరభయ్యకు ఎంతో హాయిగా ఉంది. కానీ పార్వతి తను ఆడది అనుకుంటోందని అతనికి తెలుసు. అందువల్ల మృదువుగా ఆమె చేయి విడిపించుకుని ఆమెను అనుసరించాడు.

అంతవరకూ శరభయ్య గమనించలేదు కానీ అది మహారాజుల భవనంలా ఉంది. పార్వతి కూడా ఏదోరాజ్యానికి

యువరాణిలా అనిపిస్తోంది—అందాన్నిబట్టే కాదు—ధరించిని బట్టల్ని బట్టి కూడా! అలక్ష్యంగా ఆమె శరీరం మీద వ్రేలాడే నగలు కూడా ఆమె విలువను చెప్పకనే చెబుతున్నాయి.

ఇద్దరూ అంతఃపురంలాంటి గదిలో హంసతూలికా తల్పంలాంటి మంచంమీద పక్క పక్కన సుఖాశీను లయ్యాక—"మేస్టారూ—మామయ్య ఊళ్ళో లేడు. ఈ లోగా మీకేం కోరికలున్నా చెప్పండి. నేను తీరుస్తాను. మామయ్య వచ్చేదాకా నేనీ ఇంటికి రాణిని...." అంది పార్వతి.

"నాకేం కోరికలుంటాయ్ — నన్ను బలవంతంగా ఇక్కడికి తీసుకొచ్చారు. చేతనైతే నన్నిక్కణ్నుంచి పంపేసేయ్—" అన్నాడు శరభయ్య.

"అమ్మ బాబోయ్—" అంది పార్వతి-"నాపెత్తనం నాలుగు గోడల లోపలేగానీ బైట చెల్లదు. మీకు కావల సిన బట్టలు, నగలు ఇవ్వగలను. మంచి భోజనం ఏర్పాటు చేయగలను. కోరిన సేవలు చేయగలను. కానీ ఈ ఇంటి గడప దాటించలేను—"

శరభయ్య ఆశ్చర్యంగా—"అంతా విచిత్రంగా వుంది నాకు. ఇదంతా ఏమిటో నాకు చెప్పగలవా?" అనడి గాడు.

పార్వతి నిట్టూర్చి—"చెబుతాను. కానీ నాకు మీ మీద జాలిగా ఉంది!" అంది.

"ఎందుకు?" అనడిగాడు శరభయ్య.

"నేను నిత్యం ప్రమాదంలో ఉంటున్నాను. కానీ ప్రాణాలకు భయం లేదు. మీకైతే ప్రాణాలకే ప్రమాదం—" అంది పార్వతి.

శరభయ్య భయపడ్డాడు—"ఏం?" అన్నాడు మళ్ళీ.

"ఏమంటే ఏం చెప్పను? మామయ్యకు స్త్రీ వ్యసనం ఉంది. అందమైన ఆడపిల్ల కనపడితే తన మనుష్యుల్ని పెట్టి ఇంటికి రప్పించుకుని ఇష్టమైనంతకాలం అనుభవించి తర్వాత చంపించేస్తాడు...."

"చంపడమెందుకు?" అన్నాడు శరభయ్య కంగారుగా.

"తన విషయాలు బయటకు పొక్కడం మామయ్యకిష్టముండదు. నాకు డాన్సు నేర్పడం మిషమీద పెద్ద పెద్ద జీతాలు ఆశపెట్టి ఇక్కడకు రప్పిస్తాడు. ఆ తర్వాత వాళ్ళ బ్రతుకు బండలౌతుంది. కొత్తవాళ్ళెవరూ ఈ ఇంటకి వచ్చి ప్రాణాలతో బయటకు వెళ్ళలేదు—"అంది పార్వతి.

శరభయ్య గుండెలు గుబగుబలాడాయి. తను చాలా పెద్ద ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నాడా?

"ఈ ఇంట్లోని నౌకర్లు దీన్ని మృత్యుమందిరం అని పిలుస్తారు. దీనికి ఇష్టపడకుండా ఇక్కడుంటున్న మనిషిని నేనొక్కదాన్నే!" అంది పార్వతి మళ్ళీ.

"ఇక్కడి నౌకర్లకు ఈ మందిరమంటే ఇష్టమేనా?" అన్నాడు శరభయ్య.

"చాలా ఇష్టం! ఎందుకంటే మామయ్య తన మోజు తీరిపోయాక ఆ ఆడవాళ్ళను నౌకర్లకు వదిలేస్తాడు. వాళ్ళు ఇష్టం వచ్చినంతకాలం అనుభవించవచ్చు. ప్రాణాలతో ఉండాలంటే ఆ నౌకర్లు చెప్పినట్లు వింటూ వాళ్ళతో మంచిగా వుండాలి. కాదంటే ప్రాణాలు కోల్పోతారు. ప్రాణభయంతో ఇప్పటికి ఈ ఇంటి దాసీలుగా యాభై

మంది ఆడవాళ్ళున్నారు. వాళ్ళ జీవితం అతి నికృష్టమైనది. సంపాదన లేని వేశ్యలు. గౌరవమెరుగని పని మనుషులు. గతిలేక ఇక్కడ వుంటున్నారు. వాళ్ళలో కొందరు, పాపం ఉన్నత కుటుంబాలకు చెందినవారు కూడా వున్నారు. ఏం చేస్తారు? ఈ ఇంటి నౌకర్లు సామాన్యులు కారు. బలంలో భీముళ్ళు. వృత్తిరీత్యా హంతకులు. ప్రవృత్తిరీత్యా రాక్షసులు...."

పార్వతి మాటలు వింటూంటే శరభయ్య భయం పెరిగిపోయింది—"అది సరేలేగానీ నీ కథేమిటో చెప్పు." అన్నాడు కనీసం కొంత మార్పుంటుందని.

పార్వతిని నిట్టూర్చింది—"విలువ కట్టలేని ఆస్తికి వారసురాల్ని చేసి నాన్న చచ్చిపోయాడు. మగ దిక్కు లేని అమ్మ తన తమ్ముణ్ని చేర దీసింది. నడమంత్రపు సిరి మామయ్యను దుర్మార్గుణ్ని చేసింది. మామయ్య కిరాతకాలు నచ్చక అమ్మ అతడికి ఉద్బోధన చెప్పాలని చూసింది. మామయ్య అమ్మను చంపేశాడు. ఈ ఆస్తికిప్పుడు వారసురాలిని నేను. నన్ను చంపితే పోలీసుల దృష్టిలో పడతానని భయపడుతున్నాడు. అదేకాక అమ్మ రాసిన విల్లులో నాకు మామయ్య సంరక్షకుడిగా ఉంటాడనీ—నేను చనిపోయిన పక్షంలో ఆస్తి ప్రభుత్వానికి చెందాలనీ వుంది. అందువల్ల మామయ్య దుర్మార్గం నా మీదకు మళ్ళలేదు. మామయ్య నాకంటే చాలా పెద్దవాడు. అయినా సరే నామీదకూడా ఆశపడ్డాడు. తను నా మీద చెయ్యి వేస్తే ఆత్మహత్య చేసుకొంటానని బెదిరించాను. అందుకే నా జోలికి రావడం లేదు...."

శరభయ్య పార్వతి చెప్పిన కథంతా విని—టూకీగా ఆమె చెప్పిన ఈ కథలో అంతులేని విషాదమూ, ఒక

దుర్మార్గుడి అమానుషమూ దాగి ఉన్నాయని గ్రహించాడు.

"ఇలాంటి కొంపలో ఉన్న నీ ధైర్యాన్నభినందించాలి!" అన్నాడు.

"నేను బ్రతుకుతున్నది ధైర్యంతో కాదు. ఆశతో! ఏదో ఒక రోజున ఈ భయంకర మృత్యుమందిరం నుంచి బయట పడతానన్న ఆశే నన్నింకా బ్రతికిస్తోంది...." అంది పార్వతి.

శరభయ్య నిట్టూర్చి—"నాకా ఆశ కూడా వున్నట్లు లేదు...." అన్నాడు. తననీ మృత్యుమందిరానికి పంపించిన సుజాత గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు. ఈ సుజాత ఆపదనుండి బాగానే తప్పించుకోగలిగింది. కానీ ఆమెకు ఈ మృత్యుమందిరం గురించి యెవరు చెప్పారు? పార్వతి చెప్పిన ప్రకారం ఇక్కడి విషయాలు బయటి వాళ్ళెవరికీ తెలియవు. అలాంటప్పుడు ఆమె ఈ విషయాల నెలా తెలుసుకోగలిగింది?

7

"నేను బట్టలు మార్చుకుంటాను. మీరు కూడా మార్చుకుంటారా?" అనడిగింది పార్వతి.

శరభయ్య తడబడుతూ—"ఎందుకు?" అన్నాడు.

"ఎందుకేమిటి? మనిద్దరికీ ఈ గదిలోనే మకాం—" అంది పార్వతి—"ఇప్పుడు టైం చాలా అయింది. మనం పడుకుంటే మంచిది; మామయ్య ఇంట్లో లేని • రోజున నాకు హాయిగా నిద్ర పడుతుంది. ఈ రాత్రి వృధా చేసుకోవడం నాకిష్టం లేదు...." అంది పార్వతి.

శరభయ్య మంచాన్నీ, గదినీ పరీక్షగా చూసి—"ఇంకో మంచం లేదా?" అన్నాడు.

"మిమ్మల్ని వేరే మంచంమీద పడుకోబెట్టడానికి— మీరేం మగాడుకాదు గదా! మీరే మగాడై తే ఈ గదిలో పడుకోనిస్తానా" అంది పార్వతి. అంటూనే ఆమె ఓ బీరువాదగ్గరకు నడిచి తలుపు తీసింది. అందులోంచి పల చటి నైట్ గౌను తీసింది.

శరభయ్య అటు చూడడం మానుకున్నాడు. తను మగ వాడని తెలియక ఆమె ఏ ఇబ్బందీ ఫీలవడంలేదు. తనకు మాత్రం ఆమె పరాయి ఆడది. ఆమె వంక చూడడం తప్పు.

"ఏమిటి మేస్టారూ ఆలోచిస్తున్నారు?" అంది పార్వతి. చటుక్కున శరభయ్య ఆమె వైపుకు తిరిగాడు. అతడి కళ్ళు చెదిరిపోయాయి. జీవితంలో అటువంటి సౌందర్యం కళ్ళబడినా అదృష్టమే! పలచటి నైట్ గౌన్‌లోంచి ఆమె శరీరపు వంపు సొంపులు స్పష్టంగా తెలుస్తున్నాయి.

"మీరు కూడా బట్టలు మార్చుకుంటారా?" అనడిగింది పార్వతి.

తల అడ్డంగా వూపాడు శరభయ్య. వేడెక్కిన అతని శరీరం మెదడును పనిచేయనివ్వడంలేదు. పార్వతి మంచం ఎక్కి పడుకుని—"మీరూ పడుకోండి — నాకు నిద్ర వస్తోంది—" అంది.

"నాకింకా నిద్ర రావడంలేదు. నువ్వు పడుకో—" అన్నాడు శరభయ్య.

"మీరు పడుకుంటేగానీ నేనూ పడుకోను—"అంటూ అతన్ని చేయి పట్టుకుని లాగింది పార్వతి. అనుకోకుండా మంచంమీద వెల్లకితలా పడ్డాడు శరభయ్య.

పార్వతి అతనికి దగ్గరగా చేరి మీద చేయివేసి కళ్ళు

మూసుకుని పడుకుంది.

శరభయ్యా కన్నులు మూత పడలేదు. అప్రయత్నం గానే అతనామెను మరోసారి చూశాడు. ఆ నైట్ గౌను వేసుకున్నా వేసుకోకపోయినా ఒకటే! ఒక కన్నె పిల్ల తన పక్కన నగ్నంగా పడుకున్నట్లే ఉంది. తను ఆడదని భ్రమపడకపోతే ఏ ఆడపిల్లా అలా పక్కన పడుకోదు.

శరభయ్యా త్వరగానే తమాయించుకుని తనమీదనున్న ఆమె చేయి క్రిందపెట్టి—"మనిషికి మనిషి దగ్గరగా పడుకుంటే నాకు నిద్ర పట్టదు—" అని దూరంగా జరిగాడు.

కాస్సేపటికి పార్వతి నిద్రపోయింది. కానీ శరభయ్యాకు నిద్ర పట్టలేదు. అప్పుడప్పుడతనామెవంక చూసి మనసు చెదరగొట్టుకుంటున్నాడు. మతి పోగొట్టుకుంటున్నాడు. వళ్ళు వేడెక్కించుకుంటున్నాడు. అంతరాత్మ మాత్రం అతన్ని అదేపనిగా హెచ్చరిస్తోంది—"శరభయ్యా! నువ్వు చిన్నప్పట్నించీ యెలా పెరిగావు? నీ గొప్పతనానికిది ఒక పరీక్ష. నువ్వామెను చూసి చలిస్తే అది మృగ లక్షణమే అనిపించుకుంటుంది—"

ఆడదానికీ మగవాడికీ ఉన్న అనుబంధం మృగ లక్షణమా?

"కానీ ఆ ఆడది నీ చెల్లెలైతే?"

"చెల్లెలైతే అన్న పక్కన ఇలా పడుకుంటుందా— ఈ వయసొచ్చాక?"

"కానీ నువ్వు అన్నవి కాదు. అక్కవి...."

ఉలిక్కిపడ్డాడు శరభయ్యా. తను అన్నయ్య కాదు. అక్కయ్య. తన పక్కన పడుకున్న పార్వతి తన చెల్లెలు. ఒక్కసారిగా శరభయ్యాలోని సంస్కారం ఆవులించి

నిద్రలేచింది.

అప్పటికప్పుడు నిద్రపోతున్న పార్వతినతడు తట్టి లేపాడు.

పార్వతి ఆవులిస్తూ—"ఏమిటీ?" అంది. మత్తు విడి ఆమె కన్నుల్లో ఏదో అనుమానం తొంగి చూస్తోంది. శరభయ్యకు అర్థంకాని మార్పు ఆ కన్నుల్లో చోటుచేసుకుంటోంది.

"చెల్లాయ్" అన్నాడు శరభయ్య స్త్రీ కంఠంతోనే.

పార్వతి ఉలిక్కిపడి—"ఏమన్నావ్!" అంది.

"అవునమ్మా—నిన్నలాగే పిలుస్తాను...." అన్నాడు శరభయ్య.

"సరే—ఈ సంగతి చెప్పడానికింత రాత్రిలేపాలా?" అంది విసుగ్గా ఆవలిస్తూ పార్వతి.

"అది కాదమ్మా—వయసొచ్చిన ఆడపిల్లవు. మరీ ఇల్లా పడుకోవడం బాగుండదు. ఈ నైట్ గౌన్ నాకు నచ్చలేదు. చీరా, జాకెట్టూ వేసుకుని పడుకో—" అన్నాడు శరభయ్య.

"మనింట్లో మనం యెలా పడుకుంటేనేం?" అంది పార్వతి పెంకెగా.

"నీకు స్వతంత్రంలేని ఈ ఇల్లు నీదెలా అవుతుంది? ఈ ఇంట్లో ఎవరిమీదా నీకు అదుపులేదు. ఏ మూలనుంచి ఎవరు చూస్తున్నారో తెలియదు కదా—నా మాట విను. కనీసం నీ పక్కన పడుకున్నంత కాలమైనా నేను చెప్పినట్లు విను...." అన్నాడు శరభయ్య.

"వినకపోతే—"

"నేను క్రింద పడుకుంటాను...." అన్నాడు శరభయ్య.

"పడుకుంటే పడుకో — నేను ఇలాగే పడుకుంటాను" అంది పార్వతి.

ఆమె అలా అన్నదే తడవుగా శరభయ్య మంచం దిగి క్రింద పడుకున్నాడు. తలగడకూడా తీసుకోలేదతను. కానీ ఓ రాత్రివేళ లేచి చూస్తే అతని తలక్రింద దిండు ఉన్నది. వంటిమీద దుప్పటి కప్పి వున్నది. మంచంమీద దుప్పటీ కప్పుకుని వున్న పార్వతి కనిపించింది. నైట్ గౌన్ మంచం పక్కన పడివుంది. తొలగిన దుప్పటీ క్రింద చీరలో కప్పబడివున్న ఆమె కాళ్ళు కనబడుతున్నాయి.

శరభయ్య తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు. అతడి మనసిప్పుడెంతో తేలిగ్గా వున్నది.

8

శరభయ్య అలా ఎంతసేపు నిద్రపోయాడో తెలియదు గానీ — పార్వతి తట్టి లేపేవరకూ అతనికి మెలకువ రాలేదు. ముసుగులోంచే "ఊఁ" అన్న శరభయ్యకు వాస్తవం అర్థం కావడానికి కొన్ని క్షణాలు మాత్రమే పట్టింది.

అతడొక పర్యాయం బుగ్గలు తడుముకున్నాడు. మరీ అంత గరుకుగా లేవు. అదృష్టవశాత్తూ తనకు గెడ్డం మాయడానికి మూడు రోజులైనా పడుతుంది. ఎటొచ్చి ఆడవేషంలో వున్నాడు కాబట్టి రోజుకొకసారైనా గీయక తప్పదు.

"టైము తొమ్మిదయింది —" అంది పార్వతి.

ముసుగులోంచే అన్నీ సవరించుకుని లేచాడు శరభయ్య.

"త్వరగా కాలకృత్యాలు ముగించండి మేస్టారూ! టిఫిన్ సిద్ధంగా వుంది —" అంది పార్వతి.

"మీ మామయ్యా గోవిందరావు గదెక్కడమ్మా—" అన్నాడు శరభయ్య.

"అది మగాళ్ళ గది. అదెందుకు మీకు?" అంది పార్వతి.

"నేనక్కడే స్నానం చేస్తాను...." అన్నాడు శరభయ్య. పార్వతి అతడివంక విచిత్రంగా చూసి—"సరే పదండి—" అంటూ ఓ గదిలోకి తీసుకువెళ్ళింది.... "ఇదే మా మామయ్య గది—బాత్రూం దీన్నానుకునే వుంది."

శరభయ్య ఆ గదిని చూశాడు. సినిమాలో విలన్ల గదిలా వుందది. మంచం పక్కన ఓబల్ల. బల్లమీద భయంకరంగా నోరు తెరచిన పులి బొమ్మ. మంచాన్నానుకుని వున్న గోడకు బుసకొడుతున్న నాగుల బొమ్మలు తగిలించి వున్నాయి. గది గోడలకు శృంగార చిత్రాలున్నాయి.

"ఇన్నాళ్ళని చెప్పలేను కానీ మామయ్యా మీరూ ఈ గదిలో కనీసం ఒక్క రోజైనా వుంటారు—"అంది పార్వతి. ఆ మాటలు వింటూనే శరభయ్య శరీరం జలదరించింది. అతను వెంటనే బాత్ రూంలోకి దూరి తలుపులు వేసుకొన్నాడు.

ఈ గదిలో శరభయ్యకు చాలా ఫ్రీగా వుంది. ముఖ ప్రక్షాళన చేసుకొన్నాడు. అక్కడ వున్న షేవింగ్ పెట్టె ఉపయోగించి గెడ్డం గీసుకున్నాడు. హాయిగా స్నానం చేసుకొన్నాడు. స్నానం అయ్యేక బాధగా, దీనంగా తను వేసుకోవలసిన బట్టలు వంక చూశాడు— "ఇంకా ఎన్నాళ్ళీ వేషం?" అనుకుని నిట్టూర్చి బట్టలు వేసుకుంటూండగా అతనికి రెండు విషయాలు గుర్తుకొచ్చాయి. తనీరోజు వ్యాయామం చేయలేదు. తనకు ఆఫీసుకు

బైటపడింది.

అవును....తను ఆఫీసు సంగతి ఇంతవరకూ ఎలా మర్చిపోయాడు?

తనకు క్యాజువల్ సెలవులు చాలా వున్నాయి. కానీ ఈ భవనంలో ఎన్నాళ్ళు చిక్కబడి వుంటాడు? ఇక్కణ్నించి పోయే ప్రయత్నమేదైనా చేయవద్దా?

అదెలా సాధ్యం—ఇది మృత్యుమందిరం!

శరభయ్య స్నానాలగదిలోంచి బైటకువచ్చి పార్వతి గదిలోకి వెళ్ళాడు. అతన్ని చూస్తూనే-"మళ్ళీ అదే బట్టలు వేసుకొచ్చారా మేస్టారూ!" అంది పార్వతి.

"అవును...." అన్నాడు శరభయ్య.

"నేనిస్తాను మంచి బట్టలు. మార్చుకోండి...."

"నేను మార్చుకోను. నేనిప్పుడిక్కణ్నించి వెళ్ళిపోబోతున్నాను...." అన్నాడు శరభయ్య.

"వెళ్ళిపోతారా—ఎలా" అంది పార్వతి ఆశ్చర్యంగా.

"ఎలా వచ్చానో—అలాగే!" అన్నాడు శరభయ్య.

"మీ ప్రాణాలకే ప్రమాదం!" అంది పార్వతి.

"అయినా ఫరవాలేదు. గోవిందరావు వచ్చేలోగా వెళ్ళిపోవాలనే నా ప్రయత్నం...."

"మీరు ప్రమాదం లేకుండా వెళ్ళగలిగితే....నాకు ప్రమాదం...." అంది పార్వతి.

"పార్వతీ—నువ్వు ప్రమాదంలోనే పుట్టి పెరిగావు. చేతనైనంతలో నాకు సాయపడు. నేను బైటపడితే నిన్ను రక్షించడానికి ప్రయత్నిస్తాను...." అన్నాడు.

పార్వతి క్షణం ఆలోచించి—"ఈ ఇంట్లోంచి స్త్రీలెవ్వరూ బైటకు పోలేరు. మా మామయ్య బట్టలు వేసు

కని పురుష వేషంలో బయట పడడానికి ప్రయత్నించండి. ఆ పైన మీ అదృష్టం ఎలా వుంటే అలా జరుగుతుంది-" అంది పార్వతి.

శరభయ్య తిరిగి గోవిందరావు గదిలోకి వెళ్ళాడు. ఒక బీరువా తెరచి బట్టలు బైటికితీశాడు. ఒక పంట్లాం అతనికి చాలా పొడుగైంది. మరొకటి చాలా పొట్టిదయింది. ఒకటి బాగా బిగుతయింది. ఒకటి మరీ లూజుగా వుంది. ఇలా అన్నీ తలో రకంగా ఉండడం అతనికి చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. మొత్తంమీద ఒక జతను అతను ధరించి మళ్ళీ పార్వతి దగ్గరకు వెళ్ళాడతను.

"అచ్చం మగవాడిలాగున్నారు...." అంది పార్వతి అతన్ని అబ్బురంగా చూస్తూ.

"రాత్రి నీకు అక్కను. ఇప్పుడు నీకు అన్నను...." అన్నాడు శరభయ్య స్త్రీ కంఠాన్ని వదలకుండా.

"అయితే ఇంక వెళ్ళండి మేస్టారూ!" అంది పార్వతి.

శరభయ్య పార్వతి గదిలోంచి హాల్లోకి వచ్చాడు. అదృష్టవశాత్తూ అతనినెవరూ అడ్డగించలేదు.

టాక్సీ కనబడితే ఎక్కాడు. ఆఫీసుదగ్గరే దిగాడు. జేబులో డబ్బుల్లేవు. ఆఫీసులో ఎవర్నో అడిగి ఇచ్చేశాడు.

అయితే తనకేమీ కానందుకూ, తను మృత్యుమందిరంలోంచి బైటపడి ఇంకా జీవించే ఉన్నందుకూ అతని కెంతో ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఆ ఆశ్చర్యనుంచిసాయంత్రం వరకూ బైట పడలేకపోయాడతను. అప్పటికతను ఈ లోకంలోకి వచ్చి—"పార్వతిని రక్షించాల్సిన బాధ్యత ఒకటి నా పైన ఉంది—" అనుకున్నాడు.

అయితే ఈ విషయం ఎక్కడ చెప్పాలి? పోలీసు

లకు చెబితే....? అతని ఆలోచన ఇంకా తేలకుండానే డిటెక్టివ్ వెంకన్న పేరతనికి గుర్తొచ్చింది. ఈ విషయంలో ఆయన సలహా తీసుకొంటే మంచిదనిపించింది.

ఆఫీసునుంచి అతను తిన్నగా డిటెక్టివ్ వెంకన్న ఇంటికి వెళ్ళాడు. వెళ్ళగానే కనబడిన వెంకన్న ఆసిస్టెంట్సును చూసి అతను తెల్లబోయాడు. వారిద్దరూ ఇంచుమించు ఒకలా ఉండడం సంగతటుంచితే—?!....ఇతర విషయాలన్నీ మరిచిపోయి—"మీలో సుజాత ఎవరు?" అన్నాడతను.

"నా పేరు సీతమ్మ—ఈమె పేరు రాజమ్మ...."అంది సీతమ్మ.

రాజమ్మ అతడివంకే పరీక్షగా చూస్తూ-"మైగాడ్.." అంది.

"ఏం—పిలిచావు—" అంటూ పలికాడు వెంకన్న. పిలిస్తే పలికే దేవుణ్ణని బయట కూడా అంటూంటాడతను.

"ఇతను ధరించిన బట్టలు సూర్యనారాయణవి...." అంది రాజమ్మ.

ఆ బట్టలు తనవి కావని తెలిసిన శరభయ్య గతుక్కుమన్నాడు.

"నన్ను కూర్చోమంటే నా వివరాలు చెబుతాను.." అన్నాడతను.

"సరే మీరలా కూర్చుని మీ వివరాలన్నీ చెప్పండి-" అన్నాడు వెంకన్న. శరభయ్య సుజాత తన గదికి రావడం దగ్గర్నుంచి జరిగిన కథంతా చెప్పాడు. సుజాత అక్కడున్న అమ్మాయిల్లో వున్నదని కూడా అన్నాడు.

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా రాజమ్మను చూస్తూ —

"అయితే నిన్న సెలవు తీసుకుని నువ్వు చేసిన పని ఇదన్న మాట—" అన్నాడు.

"ఇంతకాలం మీకు చెప్పనందుకు మన్నించండి. నా కథకూడా వినండి—" అంటూ రాజమ్మ మొదలు పెట్టింది.

సూర్యనారాయణ అనే అతను ప్రేమ పేరుతో రాజమ్మ వెంటబడ్డాడు. తనతన్ని ప్రేమించకపోయినా రాజమ్మ అతన్ని చాలా పర్యాయాలు ఏకాంతంగా కలుసుకొంది. ఒకరోజు సూర్యనారాయణ రాజమ్మతో ఒక పార్కులో ఏదో మాట్లాడుతూండగా అతనికోసం రమేష్ అనే మనిషి వచ్చాడు. సూర్యనారాయణ రాజమ్మ దగ్గర సెలవు తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు. తర్వాత మళ్ళీ అతను కనబడలేదు. అతనేమయ్యాడో కూడా తెలియదు. అతని గురించి ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. తనకెవ్వరూ లేరని అంటూండే సూర్యనారాయణ ఉద్యోగమేమిటో, అతని ఇల్లెక్కడో కూడా ఆమెకు తెలియదు. కొంతకాలం గడిచాక ఆమె ఆ విషయాన్ని మరిచిపోయింది.

అనుకోకుండా మొన్న ఆమెకు రమేష్ కనిపించాడు. చూస్తూనే అతడినామె గుర్తు పట్టింది. పలకరించి సూర్యనారాయణ గురించి అడిగింది. అతను కాసేపు ఆలోచిస్తే గానీ ఏమీ చెప్పలేకపోయాడు. తర్వాత-మర్నాడొచ్చి చిన్న నాటకమాడితే సూర్యనారాయణ వివరాలు తెలుస్తాయని చెప్పాడు. రాజమ్మ సరేనని నిన్న నాటకంలో రమేష్‌కు సహకరించింది. రమేష్ ఎంతవరకూ నిజం చెప్పాడో తెలియదుకానీ ఇప్పుడు శరభయ్య ధరించిన బట్టలు నిశ్చయంగా సూర్యనారాయణవి.

"ఏమీ విశేషాలు లేవనుకున్నానీ రోజు. చూస్తూండగా

ఓ పెద్ద మిస్టరీ డెవలప్పయింది—" అన్నాడు వెంకన్న-
"మిస్టర్ శరభయ్యా! మీకు నాతో రాగల ధైర్య ముందా?"

"ఎక్కడికో చెప్పండి!" అన్నాడు శరభయ్య.

"మృత్యుమందిరానికి...."

శరభయ్య ఓ పర్యాయం రాజమ్మవంక చూశాడు. నన్ను రక్షించరూ అంటూ తనవంక దీనంగా చూసిన ఆ యువతి, ప్రమాదం ముంచుకొస్తూందంటూ తన ఎదుటే బట్టలు మార్చుకొని తన్ను రెచ్చగొట్టిన జాణ - ఇప్పుడు కొత్త రకంగా చూస్తోంది. ఆ చూపులతనికి సవాలుగా నిలిచాయి. వెంటనే తలాడించాడు.

శరభయ్యా, వెంకన్న అక్కణ్నించి బయల్దేరి మృత్యుమందిరం చేరుకోవడానికి అర్ధగంట పట్టింది. కారు వెంకన్నే డ్రైవ్ చేశాడు.

9

మృత్యుమందిరంలోకి అడుగు పెడుతూంటే శరభయ్యకు గుండె ఝల్లుమంది. నిన్న రాత్రి తన అనుభవాలు, పార్వతి చెప్పిన కథ, గోవిందరావు గది-ఒకటొక్కటిగా గుర్తుకు వచ్చాయతనికి.

హాల్లో ఎవరూ లేరు. ఇల్లంతా నిర్మానుష్యంగా వున్నట్లుంది. ఆశ్చర్యంగా ఇద్దరూ ముందడుగు వేశారు. శరభయ్య వెంకన్నను పార్వతి గదిలోకి నడిపించాడు.

అక్కడ మంచంమీద పడివున్నదొక శవం! కత్తి తిన్నగా ఆమె పొట్టలోకి దిగి వుంది. రక్తంతో మంచం మీద దుప్పటీ తడిసిపోయింది.

"పార్వతి!" అన్నాడు శరభయ్య. అప్రయత్నంగా అతడి కళ్ళముందు నైట్ గౌన్లో తన పక్కన పడుకొన్న

పార్వతి మెదుల్తోంది. తనకు విషాదంగా వీడ్కోలిస్తోన్న పార్వతి మెదుల్తోంది-"చెల్లాయ్!" అనుకున్నాడతను-రాత్రి ఆమెతో తన ప్రవర్తన గుర్తుకు వచ్చి.

వెంకన్న హడావుడిగా చుట్టూ గమనించాడు. తన పద్ధతిలో ఏవేవో పరీక్షించాడు. కాసేపటికి-"సందేహం లేదు. ఇది ఆత్మహత్యే అయుండాలి-" అన్నాడు.

"ఎలా నిర్ణయించారు?" అన్నాడు శరభయ్య.

"గదిలో పెనుగులాడిన లక్షణాలు లేవు. ఈమె పడి వున్న తీరూ కత్తి పొట్టలోకి పొడుచుకుని వున్న తీరూ-ఇది ఆత్మహత్యేనని చెప్పక చెబుతాయి-" అన్నాడు వెంకన్న.

అయితే అక్కడ ఇంకే ఆధారాలూ లభించలేదు.

"మనకీ కేసులో ఆధారం రమేష్ ఒక్కడేననుకుంటాను...." అన్నాడు శరభయ్య.

"అవును. ఇంకా సావిత్రి, వీరేశ్వర్రావు ఉన్నారు. కానీ నాటమాడించింది రమేష్ కాబట్టి అతనికే ఎక్కువ తెలిసుండాలి...." అన్నాడు వెంకన్న.

"ఈ హత్య గోవిందరావు చేయించి వుంటాడంటారా" అన్నాడు శరభయ్య.

"ఇది హత్య కాదన్నాను గదా!" అన్నాడు వెంకన్న.

"కానీ ఉదయం పార్వతి భయపడింది. నేనీ ఇంట్లోంచి బైటకు వెళ్ళడంవల్ల తన ప్రాణాలే పోవచ్చునేమోనని అంది...." అన్నాడు శరభయ్య.

వెంకన్న శరభయ్య మాటలు విని "ఊహూఁ" అన్నాడు. తర్వాత వాళ్ళా ఇల్లంతా వెదికారు. అంత పెద్ద ఇంట్లో ఇంకెవ్వరూ మనషులు లేకపోవడమూ సరైన సాక్ష్యాధారాలు దొరక్కపోవడమూ వెంకన్నకు

ఆశ్చర్యమేననిపించింది.

"మనమిప్పుడేం చేయాలి?" అన్నాడు శరభయ్య.

"పోలీసులకు సమాచారం యివ్వడం మంచిది...."

"ఎందుకని?"-అన్నాడు శరభయ్య కంగారుగా.

"పార్వతి వంటిమీద ఖరీదైన నగలున్నాయి. ఏ దొంగైనా కాజేయవచ్చు-" అన్నాడు వెంకన్న. అయితే వెంకన్న తనయొక్క, శరభయ్యయొక్క ఉనికి తెలీకుండా పోలీసులకు సమాచారం అందించాడు.

10

"సార్-" అంది రాజమ్మ కంగారుగా.

"ఏం జరిగింది?" అన్నాడు వెంకన్న తలెత్తి చూసి.

"నేను రాత్రి రమేష్ గదికి వెళ్ళాను...." అంది రాజమ్మ.

వెంకన్న రకరకాల భావాలు మిశ్రమం చేసిన చూపు చూశాడామె వంక.

"గదికి వెళ్ళానంటే రమేష్ వుండగా కాదు. అతను లేనప్పుడు....మారు తాళాలతో తెరిచి వెళ్లాను...." అంది రాజమ్మ.

"రమేష్ గది నీకెలా తెలుసు?"

"మొన్న అంత నాటకమాడాక - అతడి నివాసం తెలుసుకోకుండా ఎలా వదుల్తాను? నేను మీ అసిస్టెంటుని కదా!" అంది రాజమ్మ.

"అయితే?"

"అతని గదిలో సినిమారీళ్ళు దొరికాయి. మొత్తం ఆరున్నాయి. ఎందుకైనా మంచిదని తీసుకొచ్చాను...." అంది రాజమ్మ.

అంతవరకూ రాజమ్మ చేతిలోంచి బ్యాగును చూడనే

లేదు. "వెరీగుడ్!" అన్నాడు వెంకన్న.

ఆ రీళ్ళని తీసుకొని వెంకన్న-అసిస్టెంట్సు-ఓ గదిలోకి వెళ్ళారు. గదిలో ప్రొజెక్టర్ వుంది. వెంకన్న రాజమ్మ తెచ్చిన రీలును ప్రొజెక్టరుకు ఫిక్స్ చేశాడు.

కొద్ది క్షణాల్లోనే సినిమా ఆరంభమైంది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు వెంకన్న. మాటలులేని ఆ మూకీ సినిమాలో పార్వతి ఉంది. శరీరపు వంపు సొంపులన్నీ స్పష్టంగా ప్రదర్శించే నైట్ గౌన్లో వున్నదామె.మంచం మీద ఒక పురుషుడు కూర్చుని వున్నాడు. అతనామె వంక కసిగానే చూస్తున్నాడు. ఆమె, అతను ఏమేం మాట్లాడుకుంటున్నారో తెలియడంలేదు. కానీ చూపుల్ని బట్టి ఆమె అతన్ని రెచ్చగొడుతోందనే అనుకోవచ్చు. అతను రెచ్చిపోతున్నాడని తెలుసుకోవచ్చు.

కాసేపు తర్వాత అతని పక్కనుంచే మంచాన్నెక్కిందామె. అతనామె పక్కకు తిరిగాడు. ఆమె మీద చేయివేసి ఆమె శరీరపు వంపుల్ని తడుముతున్నాడు. ఆమె కదలికలు పరవశాన్నే సూచిస్తున్నాయి. కానీ ఉన్నట్లుండి ఆమె లేచి కూర్చుంది. అతని వంక అదోలా చూసి మంచంమీంచి వురికింది. అతను కూడా మంచంమీంచి దిగాడు. ఇప్పుడామె అతన్నుంచి తప్పించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. అతడామె మీద పడడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

అలా అయిదు నిముషాలు జరిగింది. హఠాత్తుగా ఆమె మంచం దగ్గరకు చేరి తలగడ క్రిందనుంచి ఏదో తీసి చేతులో వెనక్కి పెట్టుకుంది. అతడివంక ఆహ్వాన సూచకంగా చూసింది. అతను సంతోషంగా ఆమెను సమీపించి, ఆమెను కౌగలించుకున్నాడు. ఆమె చేతులు

అతడి వీపు వెనక్కి వచ్చాయి. ఆ చేతుల్లో పదునైన కత్తి వున్నది. అది బలంగా అతడి వీపులోకి దిగబడింది. తర్వాత అతణ్నామె ఒక్క తోపు తోసింది.

ఇప్పుడామె చూపులు భయంకరంగా వున్నాయి. ఆమె సౌందర్యదేవతలా కాక మహాంకాళిలా వుంది....

సరిగ్గా అక్కడే సినిమా ఆగిపోయింది.

రెండో రీలు కూడా అలాగే వుంది. మంచంమీద యువకుడు మాత్రం మారాడు.

మూడో రీల్లో రాజమ్మ-"అతడే సూర్యనారాయణ!" అని అరిచింది.

సూర్యనారాయణ వేసుకున్న బట్టలు నిన్న శరభయ్య ధరించినవే అనడంలో సందేహం లేదు. అతడు వాటిని విప్పి ఓ పక్కనపెట్టి పార్వతి విప్పిన చీరను లుంగీగా కట్టుకున్నాడు. పార్వతి చేతిలో తర్వాత ఘోరంగా హత్య చేయబడ్డాడు.

ఒకటి కాదు.... రెండు కాదు .... మొత్తం ఆరు హత్యలు చేసింది పార్వతి....

ఎందుకు?

ఆరు రీళ్ళు చూసిన వెంకన్నకు ఓ అనుమానం వచ్చింది. అసలీ రీళ్ళు ఎందుకు, ఎలా తయారయ్యాయి. పార్వతి కోరికపై ఇవి తయారయ్యాయా-లేక రమేష్ వీటి సాయంతో ఆమెను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడా?....అసలీ కథలో రమేష్ స్థానం ఏమిటి?

వెంకన్న ఆలోచిస్తూనే అక్కణ్నించి లేచివచ్చి తన సీట్లో కూర్చున్నాడు. అతనాలోచిస్తూండగానే అక్కడికి శరభయ్య వచ్చాడు కంగారుగా-"సార్! మీరూ

హించింది కరెక్టే....పార్వతి ఆత్మహత్య చేసుకుంది. అందుకు నేనే కారకుణ్ని-" అన్నాడు.

"ఏం జరిగింది?" అనడిగాడు వెంకన్న.

శరభయ్యా అతనికి మౌనంగా ఒక ఉత్తరం అందించాడు.

అదొక పెద్ద లేఖ. పార్వతి శరభయ్యకు రాసింది.

సంపన్న కుటుంబానికి చెందిన పార్వతి తల్లి దండ్రుల మధ్యకు విషకీటకంలా ప్రవేశించాడు సూరిబాబు. పార్వతి తల్లి జగదాంబమీద అతను కన్ను వేశాడు. జగదాంబ చూచాయగా అతడి దురూహను తెలుసుకున్నప్పటికీ స్త్రీ సహజమైన క్షమాగుణంతో మందలించి ఊరుకుంది. దీన్ని అలుసుగా తీసుకొని ఇంకో పర్యాయం వాడామె ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా అత్యాచారం చేయబోయాడు.

అనుకోకుండా అప్పుడు పార్వతి తండ్రి రావడం జరిగింది. వాళ్ళిద్దరికీ పెద్ద గొడవ జరిగింది. ఆ గొడవలో సూరిబాబు పార్వతి తండ్రిని చంపేసి పారిపోయాడు. తనది హత్యగా ఎవరికీ చెప్పవద్దనీ, సూరిబాబు అత్యాచారం గురించి ప్రచారం కానివ్వద్దనీ ఒట్టు వేయించుకుని కన్ను మూశాడు పార్వతి తండ్రి. ఆ హత్య ఆ విధంగా రహస్యంగానే ఉండిపోయింది.

ఆ తర్వాత సూరిబాబు మళ్ళీ ఆ ఇంటు జేరాడు. తనకోసమే జగదాంబ తన భర్తను హత్య చేసిందన్న ప్రచారాన్ని లేవదీస్తానని భయపెట్టి-ఆమె దగ్గర డబ్బు గుంజడం మొదలు పెట్టాడు. ఆ కుటుంబానికి వచ్చే అపనిందకు భయపడి జగదాంబ అతనడిగిన డబ్బు ఇచ్చేది. పార్వతికి పన్నెండేళ్ళు వచ్చేవరకూ ఈ వ్యవహారం కొన

సాగింది.

క్రమంగా సూరిబాబు ఆశ పెరిగిపోయింది. అతడు జగదాంబకో పీడ అయ్యాడు. జగదాంబ తనకు లొంగి పోతే సూరిబాబు డబ్బు అడగనని చెప్పాడు.

ఈ పరిస్థితుల్లో జగదాంబ పార్వతిని కూర్చోబెట్టి తన కథంతా చెప్పింది. ఆ కథ వింటూంటే పార్వతి రక్తం మరిగింది. ఆ సూరిబాబుని చంపేయాలని ఆవేశంగా అంది. జగదాంబకూ సూరిబాబును చంపేయాలని వుంది. అయితే ఇందులో మూడో వ్యక్తి ప్రమేయముండడం ఆమె కిష్టంలేదు. ఇంటి పరువుకు సంబంధించిన విషయం తమ మధ్యనే వుండాలని ఆమె వుద్దేశ్యం.

తల్లీ కూతుళ్ళిద్దరూ బాగా ఆలోచించి ఓ పథకం వేశారు. ఆ ప్రకారం ఓ రోజున జగదాంబ సూరిబాబును తన చేతుల్లోకి ఆహ్వానించింది. ఆమె కౌగిలిలో వున్న సూరిబాబును పార్వతి వీపులో పొడిచి చంపింది. తర్వాత తల్లీ కూతుళ్ళిద్దరూ కలిసి సూరిబాబును ఇంటి దొడ్లోనే పాతిపెట్టారు.

అయితే ఆ హత్య పార్వతిని మానసికంగా దెబ్బ తీసింది. హత్య తర్వాత రెండు రోజులామెకు జ్వరం కూడా వచ్చింది. ఆ తర్వాతనుంచి ఆమెలో విచిత్రమైన కోర్కె! మగవాళ్ళను కౌగిలిలోకి ఆహ్వానించి చంపా లన్నది ఆమె విచిత్రమన కోరిక! ఈ కోరికను చంపుకో లేక, తల్లికి చెప్పుకోలేక ఆమె చాలా మధనపడింది. చూస్తూండగా ఏళ్ళు గడిచి ఆమె యుక్తవయస్కురా లైంది. ఒక కారు ప్రమాదంలో జగదాంబ చనిపోగా మేనమామ నన్న పేరుతో గోవిందరావా యింట చేరాడు.

అతడు పక్కా వ్యభిచారి. తాగుబోతు. అతడికి వేరే నా అన్నవాళ్ళు ఎవ్వరూ వున్నట్లు లేరు. పార్వతి అతన్ని వుండమనలేక పొమ్మనలేక నానా అవస్థా పడింది. అండ లేని ఆడదానికో తోడు అవసరమని గ్రహించి గోవింద రావునామె భరించింది. గోవిందరావు పార్వతిని తనకు భార్యను చేసుకోవాలనుకున్నాడుగానీ అసలుకే మోస మని గ్రహించి నిగ్రహించుకున్నాడు.

పార్వతికి డ్యాన్సు నేర్పాలన్న మిషతో అతను కొంత మంది ఆడవారిని ఇంటికి రప్పించుకుంటూండేవాడు. ఆ ఏర్పాట్లన్నీ అతడికి రమేష్ అనే అతను చేస్తూండేవాడు. అప్పుడే రమేష్కూ పార్వతికీ పరిచయమైంది. రమేష్ చూడ్డానికి చాలా అందంగా ఉంటాడు కానీ అతగాడికి పురుషత్వం లేదు. ఆడవాళ్ళ ననుభవించే ఆవేశం, శక్తి, అదృష్టం—అతడికి లేవు. అందుకే అతడికి వయసులో ఉన్న పురుషులంటే అసూయ. ఈ సందర్భంలో పార్వతికీ, రమేష్కీ అభిప్రాయాలు కలిశాయి. అప్పుడే పార్వతి మనసులోని కోరిక పురివిప్పింది. రమేష్ అందుకు తన సహకారాన్ని వాగ్దానం చేశాడు.

ఆరునెలల క్రితం హత్యాకాండ ప్రారంభమైంది. యేదో రూపంలో మోసం చేసి మగవాళ్ళను మూడో వాడికి తెలీకుండా పార్వతి దగ్గరకు రప్పించేవాడు రమేష్. పార్వతి తెలివిగా ప్రవర్తించి తన కసితీరా హత్య చేసేది. దాన్ని పక్కగదిలోంచి సినిమాలుగా తీశాడు రమేష్. అది తన ఆనందానికే అని అతను చెప్పినా —ముందు ముందు తన్ను తన గుప్పెట్లో ఉంచుకోవ డానికేనని పార్వతి గుర్తించింది. అయినా ఆమె బాధ పడలేదు. పురుషులంటే ఒక విధమైన ద్వేషం యేర్పడి

పోయిన ఆమెకు స్త్రీత్వానికి సంబంధించిన కోర్కెలు లేవు. రమేష్‌ను వివాహం చేసుకునేటందుకు కూడా ఆమెకు అభ్యంతరం లేదు.

ఇలా ఉండగా కొద్దిరోజుల క్రితం గోవిందరావు పార్వతివద్ద హద్దుమీరాడు. అతడు తనకిక లొంగడనీ, తన మాట వినడనీ గ్రహించిన పార్వతి మంచిగా నటించి కౌగిలిలోకి ఆహ్వానించి అతన్ని చంపేసింది.

అయితే గోవిందరావు అంటే యింట్లోని నౌకర్లకు కొందరికి చాలా అభిమానం. వారికి అతడి చావు గురించి తెలీకుండా ఉండడంకోసం, అతడింకా బ్రతికున్నట్లు వారిని నమ్మించడంకోసం శరభయ్యను ఆడవేషంలో ఇంటికి రప్పించడం జరిగింది. అందువల్ల రెండు ప్రయోజనాలు. గోవిందరావుకోసం ఆడపిల్ల వచ్చినట్లూ అవుతుంది. పార్వతి చేతిలో చావడానికి ఓ మగాడూ దొరుకుతాడు.

శరభయ్య మగాడని తెలిసీ తెలియనట్లు నటించింది పార్వతి. అందువల్ల అతన్ని రెచ్చగొట్టడం మరింత సులభమయిందామెకు. అయితే శరభయ్య తన్ను తాను నిగ్రహించుకున్నాడు. అతని సచ్ఛీలత, మనోనిగ్రహం పార్వతిని ముగ్ధురాల్ని చేశాయ్. ఆహ్వానించే చూపులతో పక్కన పడుకున్న ఆడదాన్ని చెల్లీ అని పిలవగలిగిన సహృదయతకు ఆమె చలించిపోయింది. మొదట్లో అతని చూపుల్లోని వాడినీ, ఒంటి వేడినీ ఆమె స్పష్టంగా తెలుసుకో గలిగింది. అతడు తన్ను తాను నిగ్రహించుకుందుకు చేసే ప్రయత్నాలన్నీ గమనించి ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది. పక్కన ఉంటే నిగ్రహించుకోలేనని క్రింద పడుకున్నప్పుడామె మనసు పాడైపోయింది.

పురుషుల్లో మహాత్ము లున్నారనీ, యెవడో సూరి బాబును దృష్టిలో ఉంచుకుని తను చేస్తున్న హత్యలు ఘోరాతిఘోరమైనవనీ గ్రహించిందామె. జీవితం మీద విరక్తి కలిగింది. శరభయ్యను వెళ్ళనిచ్చి—అతని పేరున ఓ ఉత్తరం రాసింది. రమేష్ ద్వారా అతని చిరునామా సంపాదించి రమేష్‌కు తెలీకుండా ఉత్తరాన్ని పోస్టు చేసింది. తర్వాత ఆత్మహత్య చేసుకుని జీవితాన్నంతం చేసుకుంది—

ఇదీ ఆ ఉత్తరంలోని సారాంశం. ఆ ఉత్తరం చదవడ మయ్యేక వెంకన్న లేచి శరభయ్యకు షేక్‌హ్యాండిచ్చి—"గౌతముడు మనిషిని రాయి చేస్తే రాముడు రాతిని మనిషిగా మార్చాడు. నువ్వు చెప్పిన కథను మొదట్లో నేను పూర్తిగా నమ్మలేదు. నావంటి వెయ్యి డిటెక్టివ్‌లు కలిసినా చేయలేని ఒక గొప్ప పని నీ సచ్ఛీలత చేయగలి గింది. ప్రపంచానికి ఒక దారుణ హంతకురాలి పీడ విరగడ చేశావు. ఓ మృత్యు మందిరాన్ని నాశనం చేశావు. నిన్ను నేను అభినందించక తప్పదు—" అన్నాడు.

రాజమ్మ వెంకన్న వంక అదోలా చూస్తూ—"కానీ బాస్! నాదో చిన్న అనుమానం. ఒకవేళ ఈయన కూడా రమేష్‌లాగే...." అని కిసుక్కున నవ్వింది.

"మిస్ సుజాతా! మీ అనుమానాన్ని మీలో అలాగే ఉంచుకోండి కానీ మళ్ళీ నాకు పరీక్షలు మాత్రం పెట్టకండి. ఘోషయాత్రలో కౌరవు లోడించలేని గంధర్వుల్ని, ఉత్తర గోగ్రహణంలో భీష్మ ద్రోణాదుల్ని అవలీలగా ఓడించిన అర్జునుడు కురుక్షేత్రం వచ్చేసరికి నానా యాతనలు పడ్డాడు...." అన్నాడు శరభయ్య.

"అయితే...." అని రాజమ్మ ఏదో అనబోగా—

"మిస్ రాజమ్మా—శరభయ్యగారిమీద జోక్స్ వేస్తే నేను సహించలేను. ఐ అడ్మైర్ హిమ్—" అన్నాడు వెంకన్న సీరియస్‌గా.

"జోక్ కాదు బాస్....చిన్న రిక్వెస్ట్...." అంది రాజమ్మ.

"ఏమిటదీ?" అనడిగాడు వెంకన్న.

"మా వీధిలో ఓ నాటకం వేస్తున్నారు. హీరోయిన్ వేషానికి యెవ్వరూ దొరక్క నా నా అవస్థా పడుతున్నారు. శరభయ్యగారొప్పుకుంటే...." అని ఇంకా యేదో అనబోయి ఆగిపోయింది రాజమ్మ.

ఒప్పుకోవడానికి శరభయ్య అక్కడ లేడు.

—ఐపోయింది—